

“Imputat no significa culpable”

El govern no acceptà en principi de participar a l'ajut per a comprar automòbils, amb 500 euros. Però en menys de quinze dies ha canviat d'opinió. Per què?

—No ho acceptàrem d'entrada perquè pensàvem que es podia fer d'una altra manera. Si l'estat ens volia demanar un esforç suplementari a les comunitats autònomes, sembla lògic d'esperar que ens ho hagués dit abans. Ara bé, jo entenc per què ho va fer així. Si hagués hagut de fer totes les consultes prèvies l'anunci perdria tota virtualitat. En segon lloc, essent com som en un procés de tancar el nou sistema de finançament autonòmic, tampoc no sembla gaire normal que ens demanin un esforç econòmic suplementari abans d'haver-se resolt el finançament. Ni tampoc no és normal que al mateix temps que ens demanen aquest esforç sapiguem que s'ajorna una altra vegada la reforma del finançament.

—Però al final ho accepteu.

—Sí, remugant, però ho acceptem. Perquè difícilment ens podíem sostreure a la petició.

—Per què?

—Perquè tenim un tracte especial del govern d'Espanya cap a la nostra autonomia. En moltes mesures ens ajuden, i molt. Com per exemple amb el pla Renove del sector turístic, que per a nosaltres és un sector d'importància cabdal. En certes coses el govern central ens beneficia a nosaltres i en unes altres mesures anticrisi beneficia més algunes altres comunitats autònomes. El cas dels cotxes és una d'aquestes darreres. Doncs ho acceptam, ni que sigui remugant.

—Zapatero va telefonar al president Antich per fer-li saber el seu enuig un sol pic, o més?

—No, mai no ens ha telefonat ningú per això.

—Zapatero també va anunciar ordinadors portàtils per als al·lots, perquè se'ls emportin a ca seva. Ho podrà assumir el govern?

—Aquesta mesura ja era prevista, a través de les inversions de l'estat que

Albert Moragues, conseller de Presidència del govern balear, parla de diversos aspectes d'actualitat, com ara les imputacions judicials a polítics.

marca l'Estatut —que enguany seran uns 200 milions. Nosaltres ja tenim tancat els acords amb el ministeri [d'Educació] per tal de fer inversió en R+D+I. 27 milions del total aniran a parar justament a un pla d'implantació de noves tecnologies a les aules.

—El president Antich anuncia, efectivament, un pla per a portar ordinadors i pissarres digitals a les escoles, però Zapatero parlà de regalar un ordinador perquè els nins se l'emportassin a ca seva. No és pas igual.

MIQUEL PAVERAS

—Bé, nosaltres seguirem el nostre pla.

—Per tant, les Balears no s'afegiran a aquest pla?

—S'hi afegirà, però d'una manera diferent.

—Fa la sensació que Zapatero improvisa les mesures anticrisi. Hi estau d'acord, amb aquesta percepció?

—Si repassam l'hemeroteca, fa un any o menys ningú no preveia cap a on aniria la crisi. Ningú. Som davant d'una crisi diferent i poc previsible. Això significa que sovint totes les administracions públiques ens hi hem d'enfrontar a mesura que van canviant les necessitats, que canvien ràpidament. En aquest sentit, el govern de Zapatero pot donar una certa imatge d'improvisació i és cert que a vegades aquesta sensació pot ser excessiva.

—Passem a una altra qüestió. El

govern decidí de continuar les obres de l'hospital de So n'Espases, malgrat que el PSOE s'havia manifestat contra la construcció. Va ser una decisió fàcil de prendre i difícil d'explicar?

—El PSOE, efectivament, s'havia manifestat contra de la construcció del nou hospital de referència a la zona que el govern del PP havia decidit, So n'Espases. Si nosaltres haguéssim governat en aquell moment no s'hauria construït allà. Ara bé, una vegada arribam al govern, a través d'un pacte amb els partits aliats que diu que l'executiu es prendrà dos mesos per prendre una decisió definitiva, formam una comissió d'estudi, que jo vaig presidir, en què constatarem que no hi ha cap alternativa possible. Perquè, diguem-ho clar, ja era massa tard per a fer recular tot el procés. Des del moment en què veiem clar que no hi havia alternativa possible, prendre la decisió va ser, efectivament, fàcil. I també va ser molt fàcil d'explicar i estic convençut que la immensa majoria dels ciutadans ho entenen perfectament. Hauria estat difícil —jo diria que impossible— d'explicar que haguéssim pres una decisió que implicàs endarrerir la construcció del nou hospital de referència durant, almenys, tres o quatre anys. Això sí que no hauria tingut cap sentit.

—Aquest hospital ha de funcionar el 2011, però els accessos viaris hi són clarament insuficients. Construir-los és responsabilitat del Consell de Mallorca. Només falten dos anys i les obres no han començat. No hi ha una manca de coordinació entre vosaltres i el Consell, tot i ser del mateix pacte?

—És impossible que l'hospital entri en funcionament sense els nous accessos construïts. I em consta que el Consell fa feina per assolir l'objectiu. Segur que l'assolirà. Si no, no seria una falta de coordinació, com dieu, sinó un desbarat enorme. Certament, tal com estan els accessos actualment, seria impossible, perquè ara mateix aquelles vies ja són saturades i si l'hospital funcionàs voldria dir milers de cotxes més cada dia... Però estic segur que el Consell ho resoldrà.

—El govern diu que vol impulsar un nou model de ràdio i televisió pública de les Balears. Quin serà?

—En aquests moments és una qüestió en revisió. Volem un model que clara-

ment cerqui la cohesió del país. Que aposti per la cultura i la llengua pròpia, que té tantes amenaces que és inconcebible que un mitjà públic no aposti per defensar-la. Si no, el procés de desaparició, o quasi, del català serà molt més ràpid que allò que seria lògic pel simple esdevenir d'una llengua minoritària en un món cada vegada més globalitzat. Sense mitjans públics, al català a les Balears encara li seria molt més difícil. Per tant, veiem clar que la ràdio i la televisió públiques de les Illes han de ser en català. D'un altre costat, el model ha de respondre a la necessitat de ser una ràdio i una televisió plural —perquè hi tinguin veu totes les sensibilitats socials, totes les opcions polítiques, sense vets de cap mena— i alhora professional, és a dir, que es regesqui per criteris estrictament professionals. I, finalment, ha de ser un model sostenible econòmicament. Actualment no ho és, i abans ho era menys encara.

—Vosaltres, el PSOE, us mostràreu molt crítics amb IB3 durant la legislatura passada, i ara el PP us torna la pilota. Tan difícil és arribar a un consens bàsic sobre com ha de ser IB3?

—Cap de les condicions que he dit abans no eren complides anteriorment [durant la legislatura de Jaume Matas, quan s'engegà IB3]. Ara sí. Però és cert que hem d'anar més enllà, perquè no basta. Això és un procés —que ha resultat per ventura massa llarg— que es clourà en la futura llei de ràdio i televisió pública de les illes Balears. I aleshores tindrem, tots, un nou model. Amb respecte al PP, perquè és cert que sense el PP no podem parlar d'un model per a tots, sinó del model d'aquest govern. I això no ens agradaria. Volem pactar el model amb el PP perquè no sigui cosa que després, quan torni governar, ho canviï. Entenc que això no seria bo per a ningú. A més, el PP representa quasi la meitat dels votants. Per tant, per assolir un model de ràdio i televisió públiques per a tothom el PP hi ha de ser, a l'acord. Per tant, farem els esforços que calgui per arribar al consens. Tanmateix, no amagaré que a hores d'ara sembla, si més no, difícil d'assolir perquè el PP ha entrat en una deriva anticatalanista que no sé si li permetrà d'acceptar aquest pacte. Però nosaltres continuarem intentant de trobar l'acord fins al final.

“No és cap problema, la relació amb UM. Passa que som dos partits de rutines, o cultures, polítiques molt diferents”

MIQUEL PAYERAS

—**Quan arribarà aquesta futura llei de ràdio i televisió pública de les Balears?**

—De manera immediata, en cosa de setmanes, crec que podrem presentar un consens sobre la futura llei del consell àudio-visual. Serà la passa fonamental per a abordar la segona llei, la de la ràdio i la televisió públiques, que, si no hi ha dificultat, esper que durant l’any vinent serà possible d’aprovar.

—**Una de les qüestions més sensibles és el pressupost que haurà de tenir IB3. Quin és ara, i quin vol que sigui el govern?**

—Per a nosaltres el cost de la ràdio i la televisió autonòmiques ha de ser com les altres, de mitjana. És a dir, al voltant de 50 euros *per capita*. Per tant, pensam en una xifra que oscil·larà entre 50 milions i 55 milions l’any. Ara en té 69, i és del tot insostenible. Hem de baixar més, perquè no podem gastar tant ni ho volem fer.

—**I el deute acumulat?**

—Doncs són aproximadament 150 milions d’euros que, una vegada que hi hagi acord i nova llei, el govern podrà assumir en canvi d’allò que se’n diu el contracte-programa, de manera que el

nivell d’endeutament sempre haurà de ser aprovat pel govern.

—**El PSOE valencià demana la dimissió del president de la Generalitat, Francisco Camps, perquè és imputat per un jutge. El PSOE balear no demana la dimissió dels nombrosos imputats —del PSOE i d’Unió Mallorquina— que formen part de les majories que governen les Balears i dos dels tres consells insulars. Com s’entén tanta diferència de criteri al mateix partit?**

—Nosaltres tenim el nostre criteri, que és el que sempre hem seguit. Imputat no significa culpable. Camps, com tots els imputats de les Balears, té la presumpció d’innocència. Nosaltres pensam que quan s’han de prendre decisions polítiques és quan al polític imputat un jutge li presenta càrrecs. Aleshores crec que s’ha d’actuar políticament, que és com fem amb Bartomeu Vicens [diputat d’UM, partit al qual el president Francesc Antich demanà que arreglàs la situació i UM va suspendre de militància el diputat].

—**No em podeu negar que hi ha tants d’imputats, a les Balears, entre les majories de govern i l’oposició, que es crea una situació si més no estranya.**

—Diguem-ne estranya, per ser fins. Hi va haver un moment que teníem imputats 5 diputats de 59 (que té el Parlament). Un 8%. Si ho passam al Congrés dels Diputats en resultarien 28 diputats imputats. Seria insostenible. Doncs això ho hem tingut aquí. No m’estranya gens que els ciutadans ens mirin, a tots els polítics, amb cara rara. És una situació que afecta la vida política en general i que comprenc que els ciutadans no entenguin.

—**Passau per ser el lampista major del govern, aquell que fa, per dir-ho així, la feina bruta al president, negociant a l’ombra amb els socis, amb els partits... És cert?**

—[Riu.] La conselleria és transversal, i jo sóc l’instrument del president Antich per a intervenir en tot allò que ell em demani que afecti més d’una conselleria. Un govern de coalició necessita molt de greix perquè els engranatges funcionin. I per això hi sóc jo. Però no perquè tenguí res d’especial sinó per ventura perquè sóc més veterà que alguns altres, i ja se sap que la veterania és un grau.

—**I quantes tones de greix heu de posar a les relacions amb UM? Us ho dic perquè la relació amb els nacionalistes sembla que és el principal problema d’aquests dos anys de legislatura...**

—No, no és un problema, la relació amb UM. Passa que som dos partits de rutines, o cultures, polítiques molt diferents. UM és un partit frontissa que aspira a continuar sent-ho. Nosaltres som un partit que aspirem a guanyar les eleccions, encara que a les autonòmiques no ho hem aconseguit, encara. Aquesta diferència entre ambdós fa que hi hagi hagut topades, dificultats de relació, però són normals. En política s’ha de ser molt pragmàtic. És lògic que els minoritaris en un govern de coalició vulguin tenir possibilitats màximes de treure rèdits d’allò que fan i que necessitin desmarcar-se. Això no em crea cap problema. És així i prou. I tampoc no em crea cap problema saber que com a partit frontissa que és, UM podria decantar-se novament cap a la dreta en un futur. Les coses són així i així s’han de prendre.

Miquel Payeras